USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **F. O.**, zastoupeného Mgr. Miroslavem Fotrem, advokátem, se sídlem Na Pískách 3275/3, Hodonín, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 1/2008 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Miroslavu Fotrovi, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městský soud v Praze odmítl žalobu podanou žalobcem (dále též „stěžovatel“) ze dne 27. 8. 2007 směřující proti nečinnosti správního orgánu, v tomto případě proti nečinnosti České advokátní komory (dále jen „žalovaná“). Nečinnost dle stěžovatele spočívala v neustanovení advokáta s plnou procesní mocí ke všem ústavním stížnostem. Podaná žaloba byla neurčitá a neúplná, neboť neobsahovala náležitosti stanovené zákonem č. 150/2002 Sb., soudním řádem správním (dále jen „s. ř. s.“), zejména nezahrnovala označení věci, v níž se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhal, vylíčení rozhodných skutečností, označení důkazů a návrh výroku rozhodnutí. Městský soud v Praze proto vyzval stěžovatele usnesením z 6. 2. 2008 k doplnění náležitostí podání dle ustanovení § 80 odst. 3 s. ř. s., a současně jej poučil o tom, že nedojde-li k doplnění, soud může žalobu odmítnout dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel v reakci na tuto výzvu zaslal soudu řadu dalších podání, nicméně ve stanoveném termínu - a ostatně ani později - své podání požadovaným způsobem nedoplnil, a soud proto s odkazem na ustanovení § 37 odst. 5 jeho návrh odmítl.

Výše zmíněné usnesení napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1

písm. e) s. ř. s. a napadl usnesení Městského soudu v Praze toliko obecně pro jeho zločinnou nezákonnost - bez bližší konkretizace skutečností a důvodů, pro něž považuje usnesení za nezákonné. Stěžovatel se dle textu kasační stížnosti domáhá rozhodnutí všech dosud neřešených kauz, na kterých je tato žaloba závislá (rehabilitační řízení vztahující se k nezákonnému odsouzení stěžovatele z roku 1967, které je mu, jak tvrdí, upíráno). Je třeba poznamenat, že obsah kasační stížnosti se věcně přímo netýká napadeného usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu nedoplnění zákonných náležitostí.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí stížnost kromě obecných náležitostí obsahovat vylíčení konkrétních skutečnosti, v nichž stěžovatel spatřuje naplnění důvodů, pro které lze kasační stížnost podat tak, jak jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že podání bylo v tomto ohledu neurčité a neúplné, uložil Městský soud v Praze stěžovateli usnesením z 9. 11. 2009, aby podání doplnil, co do rozsahu a důvodů, pro něž usnesení napadá, a stanovil mu k tomu lhůtu. Zároveň stěžovatele poučil, že nedojde-li v této lhůtě k doplnění, může Nejvyšší správní soud stížnost odmítnout. Usnesení s výzvou bylo stěžovateli doručeno 2. 12. 2009. Stěžovatel svou kasační stížnost doplnil prostřednictvím ustanoveného advokáta podáním z 20. 1. 2010, v němž opět obecně uvedl, že nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze z 25. 9. 2009 spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, s tím, že své tvrzení blíže nekonkretizoval; dodal pouze, že smyslem jeho počínání je dosáhnout ustanovení advokáta pro výše zmíněné rehabilitační řízení, v němž má soud vydat rozsudek dle jeho podání z 19. 10. 2009 (ve spise pod č. l. 65). Nutno poznamenat, že i po doplnění kasační stížnosti nadále není patrno, v čem konkrétně spatřuje pochybení Městského soudu v Praze při odmítnutí žaloby z důvodu nedoplnění zákonných náležitostí a jaké důvody mají vést ke zrušení jeho usnesení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 24. 2. 2010 s tím, že Městský soud v Praze postupoval v řízení správně, když zjistil nedostatky podání, vyzval stěžovatele k jejich nápravě a teprve po jejich neodstranění ve stanovené lhůtě návrh odmítl. S ohledem na výše uvedené, žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána včas, osobou oprávněnou a je proti napadenému usnesení přípustná dle ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud napadené usnesení přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti a zabýval se otázkou, zda je kasační stížnost v uváděných důvodech dostatečně určitá a úplná, tedy zda obsahuje náležitosti dle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být stížnost dle ustanovení § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. odmítnuta.

Je třeba především zdůraznit, že kasační stížností napadené rozhodnutí se netýká rozhodnutí o věci samé, ale pouze procesního usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu nedoplnění zákonných náležitostí žaloby na výzvu soudu. Ve vztahu k typu rozhodnutí (o odmítnutí žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s.), jakož i k důvodům postupu soudu neuvedl stěžovatel zhola nic. Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá toliko obecně „zločinnou nezákonnost“ usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí jeho žalobního návrhu z 27. 8. 2007 a nesprávné posouzení právní otázky v předchozím řízení. Svou výtku, i přes to, že

k tomu byl dostatečně konkrétně a jednoznačně formulovaným způsobem vyzván, nijak neupřesnil a spokojil se s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) (a slovně též písm. a/) s. ř. s. Dodatek, že se domáhá rozhodnutí všech dosud neřešených kauz, na kterých je tato žaloba závislá, a že smyslem jeho počínání je dosáhnout ustanovení advokáta pro výše zmíněné rehabilitační řízení, v němž má soud vydat rozsudek dle jeho podání z 19. 10. 2009, není rovněž nositelem údaje, v čem konkrétně spatřuje pochybení Městského soudu v Praze při odmítnutí žaloby z důvodu nedoplnění zákonných náležitostí a jaké důvody mají vést ke zrušení usnesení. Námitky jeho kasační stížnosti tak zůstávají ve zcela obecné rovině a není z nich patrno, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se měl Městský soud v Praze dopustit. Namísto prostého odkazu na zákonné ustanovení, byl stěžovatel ve svém podání povinen uvést konkrétní skutečnosti a doplnit je svou právní argumentací, tj. vylíčit, jakých konkrétních kroků, úkonů a úvah se měl Městský soud v Praze dopustit v procesu vydání napadeného usnesení, a ozřejmit, proč se podle něj jeví jako nezákonné. V rámci takové právní argumentace se nelze spokojit s takto pouze obecně formulovanými námitkami, neboť ty ve světle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou považovány za stížnostní důvody ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s (ke konkrétnosti návrhu např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS). V předložené stížnosti zcela absentují jakákoliv konkrétní skutková či právní tvrzení, jež by mohla být základem tvrzených nezákonností napadaného usnesení, a jedná se toliko o citaci určitého ustanovení zákona. Kasační stížnost je natolik neurčitá, že z ní není patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu by měl soud usnesení žalovaného přezkoumávat. V této souvislosti je třeba poukázat na judikáty Nejvyššího správního soudu vztahující se ke konkretizaci námitek v kasační stížnosti, a to konkrétně na jeho usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, v němž byl vysloven právní názor, že „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“. Nejvyšší správní soud vychází z ustanovení § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatoval, že skutečnost, že stěžovatel nekonkretizoval své stížnostní námitky, ačkoliv k tomu byl soudem vyzván a současně byl poučen o následcích, jestliže výzvě nevyhoví, představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro nějž nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Kasační stížnost se tedy v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítá.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2009, č. j. 11 Ca 1/2008 - 70, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce - advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát podle § 35 odst. 8 s. ř. s. (v kontextu s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

Ustanovenému zástupci, který k výzvě soudu odměnu nevyčíslil, náleží podle obsahu spisu v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu odměna za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci - doplnění kasační stížnosti a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Celková odměna zástupce stěžovatele tedy činí 2400 Kč. Tato částka byla ustanovenému advokátovi výrokem tohoto usnesení také přiznána a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu